

Забутий фонтан

Іван Бунін

Розсипався, згубивши свій наряд,
Чертог з бурштину – погляду відрада –
І свіжий вітер в спорожнілий сад
Несе холодний подих листопада.

Опалим листям встелює фонтан,
То, раптом налітаючи, здіймає
І, мов птахів наляканих, кружляє
У вихорі серед сухих полян.

Сюди щоденно дівчина приходить,
В задумі по землі волочить шаль,
Чомусь з фонтана погляду не зводить;
В її обличчі – туга і печаль.
Так день у день вона, як привид, бродить,
А дні біжать... Нікого їм не жаль.

Переклад Олександра Грязнова